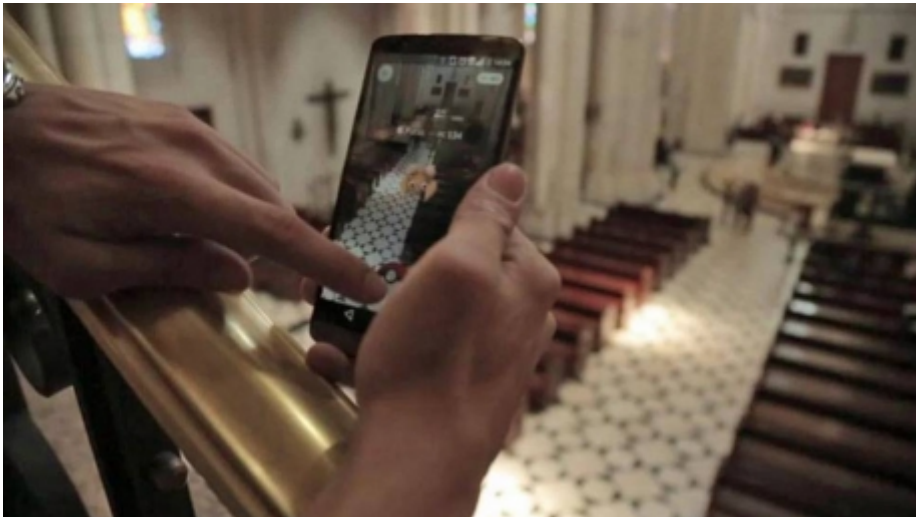

Els "pokémons" van a missa

Dc, 20/07/2016 per Ramon Bassas

[Roba estesa](#)

L'altre dia, a [El País](#), el conegut capellà madrileny padre Ángel, es mostrava encantat amb els joves que buscaven Pokémon a les esglésies i els cementiris, espais que visitaven per primera vegada, segurament. El rector de la parròquia de San Antón, en ple barri de Chueca, que és conegut per l'ús de les noves aplicacions tecnològiques en la seva tasca pastoral, es mostrava encantat amb [Pokémon Go](#), el joc *on line* que ha fet aixecar de la cadira a milions d'adolescents *gamers* just en començar les vacances d'estiu, per sorpresa i incredulitat dels seus progenitors. Avui, Nintendo, l'empresa propietària, ja havia [pujat](#) les seves accions un 120% més des de l'inici del joc. Però hi ha proves que, al darrere del fenomen, hi ha altres oportunitats que ningú deixa escapar. Per exemple, la filial McDonald's al Japó, que regala ninots de plàstic com els del joc en cada consumició, també ha [pujat](#) el valor en borsa un 20% gràcies a això.

No dic pas que l'Església Catòlica, molt derrotada ja, davant la deserció quasi absoluta de joves dels seus temples, almenys aquí, hagi d'emular McDonald's. O que inventi videojocs com aquest per transmetre el seu relat o identificar llocs sagrats, tot i que potser no seria mala idea. Però sí que, com a mínim, hauria de reflexionar sobre el fet que un estímul tan extern i tan poc relacionat amb la fe faci entrar joves als seus temples. Tinc la impressió que la millor transmissió de la fe és sempre l'exemple, no pas l'adocrtinament o una mena de màgia que et transformi quan passes la porta d'una parròquia. De tota manera, insisteixo en què reflexionar sobre l'encontre casual entre milers de joves teòricament desmotivats quant a la fe amb un lloc sagrat hauria de fer reflexionar les nostres parròquies. ¿Què hi trobaran, a banda de *pokémons* al seu mòbil? Quant al nostre diàleg amb qui se'ns acosta... ¿tenim alguna estratègia, *on line* i *off line* (és a dir, de veure el món per una pantalla, com gairebé acabarem fent amb tot, a viure'l sense pantalles)? ¿El model a triar és aquest en què ens estem acostumant als temples de ciutats turístiques en què hi ha una separació radical entre el que participa del culte i el que el 'visita'?

La reflexió no és aliena, ben al contrari, al recurrent debat sobre la crisi de la transmissió de la fe -a l'àmbit catòlic- i al també recurrent debat sobre la crisi de

les humanitats a l'ensenyament i la universitat -a l'àmbit acadèmic-, tan ple de lamentacions i ploràmiques que et fa pensar que potser ja se la mereixen, la crisi. En aquest sentit, i coincidint amb l'aparició de la febre Pokémon Go, em van agradar dues publicacions que donen algunes pistes. Amb un optimisme que quasi em fa por de compartir, per exemple, el professor Oriol Ponsatí-Morlà, en una [conferència](#) a futurs doctorands a la Universitat de Girona, sostenia que gràcies a la crisi de les humanitats potser l'acostament dels nous alumnes al coneixement deixarà enrere els vicis, els prejudicis i les falses afirmacions unides en un bagatge encapsulat que impedeix, en realitat, d'exercir el pensament. Una mena d'"elogi de la virginitat" que dies més tard vaig veure reflectit, també a *El País*, en una magnífica [columna](#) de l'argentina Leila Guerriero, on narrava l'experiència inesperada que va tenir en entrar en una església a la capital toscana i el contrast amb la banalitat exterior en què creu que s'ha convertit. I en contrast amb la seva creença ("soy atea, además de ignorante", hi diu).

A les esglésies, doncs, el que ens atraparà no és el que esperem, sinó l'inesperat (una mica com en tot, a la vida). Hi entrarem com uns tòtils a buscar *pokémons* ara o a resar rosaris abans, tant és. La qüestió és, doncs, si a través d'ells, o malgrat ells, fem dels nostres temples un lloc d'encontre, un lloc on s'hi presenti l'inesperat. Si preparem prou bé el camí del Senyor, doncs. Aquest és el repte. I cada dia, a cada *pokémon*, una oportunitat per enfrontar-s'hi.